

Sự thật và cái chết của Nhật Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyễn Tấn Thịnh
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

"Đôi tôi đi lính suốt đời, tôi không chịu đi lính ai khác nữa. Sự bất công và sự tàn ác của các phần tử đi cướp quyền gia là một tội孽 nặng nề làm cho nước mất và tay chúng ta sạch." (Nhật Linh Nguyễn Tấn Thịnh Tam)

Nhật Linh Nguyễn Tấn Thịnh Tam

LTS - Bài viết dưới đây của nhà văn Nguyễn Tấn Thịnh Thịnh, con trai nhà văn Nhật Linh Nguyễn Tấn Thịnh Tam, nhắc đến phần lớn những ý kiến được đưa ra gần đây, mà tác giả cho là "bóp méo sự thật, sự đi lính suốt đời, xuyên tạc cái chết" của thân phụ ông. Trong số các ý kiến này, có một chủ đề đáng chú ý trong tác phẩm "Mất Thế Giới Nhật," của tác giả Nguyễn Văn Lạc, xuất bản mới đây.

Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy rõ khuôn mặt cha tôi, nhà văn Nhật Linh, là vào khoảng cuối năm 1950 khi cha tôi từ Hồng Kông về Hà Nội. Năm ấy tôi mới mới tu.

Trong thập niên 1940 cha tôi rất bận rộn với những hoạt động chính trị, ông sống nhiều năm bên Trung Hoa. Thời gian này ông chỉ ghé thăm một con tôi vào những dịp đặc biệt ngắn ngủi, không đủ cho tôi kịp nhận diện khuôn mặt người cha, người mà lâu lâu tôi nghe nhắc đến một cách kính cẩn như thể ông là một nhân vật trong thần thoại hơn là một người có thực ngoài đời.

Tôi nhớ ngày hôm đó tôi đã ngây ngốc nhìn ông như nhìn một người khách lạ. Trông một tôi nhận thấy thần thái kỳ lạ hình bóng người cha: Nhật Linh dáng dong dỏng người thanh tú, khuôn mặt phong sương, có cặp mắt sâu, đôi mày rậm, vầng trán cao, nước da trắng hồng, hàng râu mép và cái nhìn đặc biệt, nhìn thẳng và sâu vào đôi mắt người đi đến nhìn như lúc nào cũng nhìn một vấn đề mà màng xa xôi.

Khi đêm hôm đầu tiên đoàn thể này còn ghi nhớ trong trí nhớ tôi một lần nói của cha tôi. Đó là khi ông tuyên bố quyết định nhậm chức cuộc đời chính trị.

Trong tập hồi ký Nhật Linh Cha Tôi (Văn Mới xuất bản 2006, trang 13) tôi có viết: "Đêm hôm đầu tiên đoàn thể, chúng tôi không ngủ, tất cả thức gần suốt sáng để trò chuyện với ông. Trong căn nhà số 15 Hàng Bè Hà Nội mới tôi mới tìm bán cau khô, vào một đêm mùa Đông, một con chúng tôi chen chúc nằm trên một chiếc giường tây lạ. Tôi còn nhớ rõ một tôi nói với chúng tôi là ngày hôm sau báo chí sẽ đưa tin ông và ông sẽ tuyên bố quyết định nhậm chức cuộc đời làm chính trị để trở về cuộc đời viết văn."

Sự thất vọng cái chết của Nhật Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyán Táng Thiát
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Sau này để bạn thấy rõ cuộc tình của tôi với Xóm Củi (Bèo Giọt) tôi thấy cha tôi viết những dòng sau này: “Tôi nghĩ, người rất thân yêu đã khuyên tôi rời đi và về quê và về quê củi Xóm Củi này mới ra đời” (Hồi ký Ông, trên núi 16 tháng 10 năm 1949, 1g30 trưa). Như vậy là trí nhớ của tôi, củi bé 10 tuổi, đã không sai.

Kể từ ngày đầu tiên đoàn tụ năm 1950 cho đến ngày ông qua đời 7 tháng 7, 1963, tôi là người con đã sống gần gũi với cha tôi nhất trong số tất cả những người con của ông. Lý do là khi cha tôi vào Nam năm 1951, ông kéo tôi đi theo ông, trong khi mẹ và các anh chị tôi ở lại Hà Nội cho đến năm đi cư 1954. Và sau đó năm 1955 khi ông quy tụ đến nh. Sài Gòn lên sống trên Đà Lạt, tôi lại là người ông mang theo đến sống gần ông. Là người con và thân cận và đến c. tin của ông, tôi là người và bị mất rõ nhất về ông của tôi, lại là người chịu đựng cái chết của ông trong những giờ phút cuối cùng.

Là người con hiểu rõ ông của tôi, tôi tin rằng khi cha tôi tuyên bố từ bỏ cuộc đời làm chính trị ông đã thành thật với mình. Tuy nhiên tôi cũng đã bị lừa dối ông phải sống trái với ý muốn của mình. Về cuộc đời cha tôi bị liên lạc vì liên quan đến mặt về chính biến, đến đến cái chết của ông ngày tháng 7 tháng 7 năm 1963.

Cái chết này mang một tiêu chí rõ rệt. Ông từ chối “c. nh cáo những người chà đạp lên mặt thể do,” như ông đã viết ra trên giấy trắng mực đen.

Nguyên nhân và động lực của đến cái chết của Nhật Linh đã được ông viết ra bằng 71 chữ viết mình bằng tay và để lại:

Đời tôi đời là chết, tôi không chịu được cái chết. Sự bất bình và sự tức giận của các phần tử đời là một cuộc gia là một tội lỗi sống làm cho những cái chết và tay của người sống. Tôi chịu đựng sự đau khổ và sự h. y mình cũng như Hòa Thành và Thích Quảng Đức từ chối đời cáo những người chà đạp mặt thể do.

7 tháng 7, 1963

Ngày Nhật Linh Nguyễn Văn Tam

Th. những người này lại có những người mạnh mẽ viết sách bóp méo sự thật, sự đời là chết, xuyên tạc cái chết của cha tôi gán ghép cho cha tôi “t. vì căn bệnh tâm thần” (Nguyễn Văn Lạc), “t. để tránh khỏi phải ra tòa để chết vì thủ của” (Lê Nguyên Phú).

Là người con, lại là người con sống gần gũi với ông của tôi nhất, tôi bị mất của là gán ghép này hoàn toàn sai với sự thật và vì vậy tôi thấy có một phần lên tiếng.

Bài viết này sẽ chia làm hai phần.

Phần thứ nhất tôi sẽ nói về cuộc đời cha tôi, về bối cảnh đời là chết, và nguyên nhân đến đến cái chết của ông, Nhật Linh. Tất cả những gì tôi viết sau đây đều dựa trên những gì mặt thấy tai nghe mà tôi tin rằng đó là sự thật.

Tôi sẽ dành phần thứ hai của bài này để phần bác lập luận của hai ông Nguyễn Văn Lạc và Lê Nguyên Phú.

Như đã nói ở trên vào năm 1955 cha tôi quy tụ đến nh. Sài Gòn và tôi là người ông chọn đi cùng với ông. Ông của thu xếp cho tôi thi tuyển vào lập Đ. Lạc trường trung học công lập Quang Trung niên khóa 1955-56. Chúng tôi ở trên lầu 2 nhà hàng Poinsard & Verey số 12 đường Yersin Đà Lạt. Sau này các anh chị tôi cũng theo ông lên Đà Lạt vào những dịp hè học

Tất cả chúng tôi không ai bao giờ luôn trên tay, chỉ trừ chị Thoa là người chỉ có cái tôi. Nhưng năm đầu tiên trên Đà Lạt là chúng tôi năm thanh bình. Cha tôi chỉ đi lan, hòa nhập với gia đình vào cuộc sống. Chúng tôi ba chúng tôi (cha tôi, chị Thoa và tôi) đi picnic trên núi Langbian hoặc Suối Vàng.

Lâu lâu bạn bè của cha tôi từ Sài Gòn lên Đà Lạt ghé thăm cha tôi. Bạn của cha tôi nhiều lắm và đó là bạn thân, bạn văn, bạn đồng nghiệp và cả các chính khách nữa. Tôi còn nhớ không chú ý đến chuyện người khác nên không biết cha tôi bàn luận với khách chuyện gì, nhưng tôi đoán thì nào họ cũng bàn chuyện thì sự và chính trị. Phải đến một năm sau này, sau khi thân phụ tôi mất, tôi có dịp gặp lại một trong những vị khách đó là anh Lê Hồng, một đồng nghiệp VNQĐĐ. Anh Lê Hồng nói với tôi là cha tôi tán thành chính sách của Tổng thống Ngô Đình Diệm trong việc dẹp loạn Bình Xuyên. Cha tôi nói: “Việc dẹp loạn Bình Xuyên là đúng, nhưng coi chừng, nó có thể mở đầu cho những điều tồi tệ.”

Vào năm đó (1955) chính phủ của nước Đệ Nhất Cộng Hòa phát động phong trào thi đua. Thành phố Đà Lạt tràn ngập băng rôn biểu ngữ chào mừng sự kiện. Trong các dịp lễ tết thì đâu đâu cũng có màn kịch thi đua với những anh hùng “cán bộ” áo đen nón cối và vũ khí vũ khí “son mì son mì son mì.” Nhưng song song với phong trào thi đua cũng có phong trào khác cũng rất không kém. Đó là phong trào “suy tôn Ngô Tổng thống.”

Nhưng bạn bè của chúng tôi suy tôn đến mức phát đi liên tục trên đài phát thanh. Loa phóng thanh suốt ngày đêm ở khắp nơi, đến nỗi nó rơi vào tai, của bé 15 tuổi. Một bạn đi học với tôi nghe thấy tiếng hát oang oang: “Bao nhiêu năm chúng ta lê gót trên quê hương...” ... “Toàn dân Việt Nam biết ơn Ngô Tổng thống. Ngô Tổng thống, Ngô Tổng thống muôn năm!” Đến dịp chúng tôi gặp ngay gặp một người bạn của ông! Tuy ông cũng không nói gì nhưng tôi đoán chắc ông không vui. Tôi biết ông cũng ghét cái trò suy tôn cá nhân, dù người đó là ông trời đi nữa.

Một vài năm sau tôi cũng nghe câu chuyện khác khi tôi tin rằng cái trò suy tôn này đã làm cha tôi không ưa chút nào. Ai cũng biết là hồi đó dẫu đi đâu Đệ Nhất Cộng Hòa luôn chào mừng bạn bè. Đi gặp ai thì mà phải chào mừng đã là một chuyện vô lý. Nhưng còn chuyện vô lý hơn nữa là khi lá quốc kỳ cắm trên màn hình thì chính giữa nó có một kho súng búa dùi cui hình vẽ thì lãnh đạo gia: chân dung Tổng thống Ngô Đình Diệm.

Ông của tôi một bạn đi xi-nê thì gặp hát Vĩnh Lợi khi ông bước phải đứng lên chào ông đã từng gặp đứng dậy bạn bè không xem xi-nê. Chuyện này tôi biết vì chính tại tôi nghe ông bạn tôi than thở với chú Lê Văn Kim, một người bạn thân của ông của tôi. Hãy tưởng tượng ông của tôi, Nhật Linh Nguyễn Văn Tam, bạn bè phải đứng dậy (không phải chào mừng) để suy tôn ông Ngô Đình Diệm!

Tôi chắc là có những người có thể bảo đây là chuyện nhỏ và đừng lo cho Bộ Thông Tin làm việc này cho ông Diệm không hay biết. Nói gì thì nói công việc lãnh đạo quốc gia ông Diệm là người phải chịu trách nhiệm về cái trò suy tôn quá mức này của chúng ta. Đây là một trong những điều khi cha tôi bắt đầu thấy chán ghét.

Một năm sau ngày chấp chính của chúng ta nhà Ngô sẽ bắt đầu dân chúng gia tăng với sự đổ vỡ gia đình trong gia đình này. Cha tôi và tôi lúc này đã về quê ở Sài Gòn. Riêng cha tôi vì mua một miếng đất ở Fim-nôm gần Đà Lạt nên ông thỉnh thoảng vẫn đi xe đò Minh

Sự thất vọng cái chết của Nhật Linh (Kỳ 1)

Tác Giả: Nguy&#n T&#ng Thi&t
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Trung lên trên máy vào rừng để “tu tiên” bên dòng suối Đa Mê. Nhưng “tu tiên” không được vì những biến chuyển chính trị ở Sài Gòn khiến cha tôi không thể nghỉ yên.

Năm 1958 cha tôi ra tờ báo Văn Hóa Ngày Nay. Tờ tay cha tôi vẽ và trình bày bì a cho tờ được san này. Ở trên góc bì a để hàng chữ lớn: Số ra mắt 17 tháng 6, 1958. Chúng tôi không muốn ai để ý đến cái ngày 17 tháng 6 có ý nghĩa gì cho mãi đến khi tôi gặp anh Lê Hồng. Anh Hồng nói với tôi trước bàn thờ ông cụ: “Anh Tam làm cái gì cũng tính toán rất kỹ lưỡng. Anh chọn ngày ra báo 17 tháng 6 là ngày giỗ của ông trưởng Nguyễn Thái Học, cũng như anh chọn ngày chết 7 tháng 7 là ngày chấp chính của họ Ngô để phẫn khởi chí này.”

Ở Sài Gòn báo Văn Hóa Ngày Nay bán rất chạy ngay từ số đầu tiên. Năm nay tôi học lớp Đệ Nhị trường trung học thực Hoàng Việt tôi đi đến Phan Đình Phùng (khúc giữa Cao Thắng và Lê Văn Duyệt). Trên khúc đường đó có rất nhiều tiệm bán sách hoặc tiệm cho thuê sách. Trên đường đi học qua các tiệm sách này tôi thấy có một hiệu sách mà tôi không hề thấy xảy ra trước đó: tất cả các tiệm sách này đều có một tấm bảng đen phía trước cửa với hàng chữ viết bảng phồn thịnh: HÔM NAY CÓ VĂN HÓA NGÀY NAY.

Nhưng báo chỉ ra được 11 số thì đình bản. Chúng tôi chúng học hỏi ông cụ tôi sao báo bán chạy thế mà lại đình bản? Cha tôi không trả lời. (Ông không có thói quen tiết lộ chuyện cho con cái). Nhưng thái độ của ông lúc này rất buồn bã.

Sau này hỏi hai người trong ban biên tập của báo VHNN là ông Nguyễn Thành Vinh và ông Trần Ngọc Báo Sơn thì tôi càng kinh ngạc hơn nữa: báo không ra vì lý do này.

Trong cuốn sách “Nhật Linh, Nguyễn Nghi Sĩ-Nguyễn Chí Sơn Sĩ” do Thư Ký xuất bản năm 2004, trang 78, ông Trần Ngọc Báo Sơn viết:

“Tờ Văn Hóa Ngày Nay ra được 11 số thì đình bản, mặc dù được các giới khắp nơi hoan nghênh. Ôi, chỉ vì nó được hoan nghênh quá xá mà chết non. Nguyên nhân thế này:

“Trước hết tờ Văn Hóa Ngày Nay không được chấp theo Ngô Đình Diệm cho phép xuất bản như một tờ chí mà chỉ là một giai phẩm phát hành không có danh kể. Vì không có danh kể nên Bộ Thông Tin kiểm duyệt cũng tình dờ lâu mới trả lời bản thảo. Ông Hoàng Nguyên, chủ sở phòng kiểm duyệt đã nói với tôi rằng tuy có nhu cầu tình nguyện chúng tôi, nhưng không thể làm trái lệnh cấp trên là của tờ Văn Hóa Ngày Nay ra đúng kỳ hạn (tờ đầu tiên đúng ngày tháng 1 mới tháng) để được giới ngày mua báo. Hơn nữa bài viết phê phán kiểm duyệt kỳ, nhất là bài của Nhật Linh và Báo Sơn.”

“Sau nữa, ngoài chủ sở kiểm duyệt, phần quyên tiền do ngôn luận này ra, chủ Ngô Đình Diệm còn có một tờ đơn hi vọng của là nhà nước giới được quyên phát hành báo chí, kể cả giai phẩm. Ngô Đình Diệm đã có sáng kiến đặt ra Nhà Phát Hành Thống Nhất, bắt tất cả các báo chí phải đưa cho công ty này phân phối. Tờ Văn Hóa Ngày Nay bán chạy như tôm tươi mọi số đều, đã bỏ đi. Nhà phát hành được quyên của chính phủ đã thi hành được kỳ không gửi đi số báo cho các tiệm sách để mua. Chúng tôi khi mua báo thành thạo bỏ đã có ý đánh dấu riêng, khi nhận báo từ nhà phát hành trả về, thấy những dấu này còn nguyên, tức là nhà phát hành đã không làm đúng nhiệm vụ, đã gửi báo của chúng tôi trong kho, không phân phối đi. Có những tiệm sách đến đi mua đình mua thống báo với chúng tôi để có để báo bán, nhưng chúng tôi phải chịu vì số chính quyên giải bày. Đã nghèo lại bị thua lỗ, chúng tôi đành đình bản tờ Văn Hóa Ngày Nay.”

Sự thất vọng cái chết của Nhật Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyễn Tấn Thành
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Sau khi đọc giới thiệu thích tôi mới vỡ lẽ vì sao có hiện tượng cái bóng đen với hàng chữ phôi nhò chính quyền đã cố ý trì hoãn không cho báo ra đúng hôm kia nên đọc giới buớc phải chờ khi nào có bóng đen ch “hôm nay có Văn Hóa Ngày Nay” mới vào mua đọc.

Nhưng điều nêu trên là sự thất vọng xung quanh việc đình bản của tờ Văn Hóa Ngày Nay. Nó nói lên sự xâm phạm quyền tự do ngôn luận của chế độ nhà Ngô mà cha tôi là nhân chứng tận mắt. Cũng như tất cả những nhà văn, nhà báo khác khi họ bị tước đoạt quyền tự do ngôn luận, cái nhiên là Nhật Linh rất bất mãn và chuyển n này.

Vào năm 1960 trên bìa báo T Do Xuân Canh Tý xuất hiện bức tranh năm con chuột đang đọc khoét mắt qu da đ và nêu lên những cái bìa thì qu da đ là hình bóng của Việt Nam, hàm ý các anh em của gia đình họ Ngô đang phá hoại đất nước. T báo bị chính quyền tịch thu sau khi báo đã phát hành được một số khá lớn. Không một ai biết tác giả bức tranh là ai. Nhưng tôi đoán mò họa sĩ Phạm Tăng là tác giả. Nhưng cha tôi cho chúng tôi biết tác giả là một người rất thân cận với ông: họa sĩ Nguyễn Gia Trí.

Bìa báo xuân Canh Tý 1960. (Hình: Tranh Vẽ của Họa Sĩ Nguyễn Gia Trí)

Rồi đến cuối cùng chính hôm ngày 11 tháng 11, 1960 của một nhóm quân nhân Thi Đông. Cha tôi bị liên lạc thì nào trong cuộc đảo chánh này để đến nơi mấy năm sau ông có thể đi ra tòa với tư tưởng “phôi nhò” và “xâm phạm nhân an ninh quốc gia” để đưa đến cái chết của ông ngày 7 tháng 7, 1963?

Nhà thơ kỳ trôi qua đã có không biết bao nhiêu giới và cuộc đời chính 11 tháng 11, 1960 này cũng như một liên lạc của cha tôi trong cuộc đảo chánh, để có thể ra khỏi những ngục tù thu hẹp như những chính trị khác nhau.

Đây tôi không nhớ cũng không đến những bài viết này. Tôi không phải là một nhà nghiên cứu, cũng không có tham vọng viết lịch sử, tôi chỉ nêu lên đây tiếng nói của một người con. Nếu tiếng nói đó có góp phần soi sáng thêm cho sự thất vọng của lịch sử thì tôi nghĩ rằng đó là việc tôi phải làm vì bản phận của tôi và cha tôi.

Trước hết là cha tôi biết trước về đảo chánh sắp xảy ra. Trong cuốn hồi ký “Nhật Linh Cha Tôi” trang 120 tôi viết: “Bản mặt mặt năm về trước, một ngày trước của cuộc binh biến 11 tháng 11, 1960 ở Sài Gòn, bố tôi bắt tôi về căn gác chế An Đông nhìn tôi nói nghiêm nghị: 'Ngày mai con có đi đâu thì không được đi ngang vùng gần khu Dinh Độc Lập'. Cuộc đời chính thất bại. Tôi nghe nói là bố tôi sau đó đã lên trên núi như một trong thành phố.”

Sau này tôi nghe nói ông phải đi trốn vì ông có tên trong một tờ truy tìm của chính phủ

Số thứ tư về cái chết của Nhà thơ Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyễn Tấn Thịnh
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Đầu tiên ra trong thành phố vào buổi sáng ngày đầu chảnh.
Mấy tháng sau chúng tôi nghe chuyện cha tôi trở về nhà. Anh tôi hỏi thì ông cũng trả lời gì đó
“Cứu đầu tiên vô can” và không biết là đi về gì nữa. Tôi thắc mắc tại sao ông cũng trả lời vô can đầu tiên khi
ông biết trả lời về đầu chảnh xảy ra là có tên ông trong tờ truyền đơn, trong khi hiểu hết những
nghe có tên trong tờ truyền đơn bắt hết?

Sau này đầu tiên tiếp xúc với Giáo sư Nguyễn Thành Vinh, mẹ tôi đàn em cũng là đồng chí của ông
cũng, anh Vinh xác nhận với tôi: “Anh Tam đã tuyên bố không làm chính trị, vì vậy anh đồng ý
ngoài, anh chấp nhận những việc làm của các anh em mà thôi. Tất cả các buổi họp quan trọng
trước ngày đầu chảnh đầu tiên không có mặt anh Tam. Tuy nhiên anh đầu tiên thông báo mọi điều kiện.
Vì vậy anh Tam biết trả lời về đầu chảnh xảy ra.”

Tôi nhớ ông số kiến trên và là người con gái và thu hút ông tôi nhớ, tôi suy luận thế này:
Mặt mặt cha tôi bắt mãi với chị đầu nhà Ngô về số đầu tiên của chị đầu này. Mặt khác vì tôi tuyên
bố không làm chính trị của ông năm 1950, là là người rất trẻ danh đầu, ông cũng tôi hết số
tránh mọi hành vi đi ngược lại là tôi tuyên bố của ông.
Giữa hai đồng ý lúc tiếp nhận ý cha tôi khôn ngoan chọn thái độ đồng ý vì nó có thể giúp ông
mặt lúc đầu tiên hai mặt tiêu: đó là người tán trả các hoạt động của anh em đồng chí của ông,
những riêng ông đồng ý ngoài.

Số kiến ông cũng tôi không bắt bắt có thể vì người ta không tìm ra bằng chứng. Thế nhất là ông cũng tôi
không bao giờ đi họp. Gần đây tôi có dịp tiếp xúc với ông Nguyễn Liều, ông cho tôi biết là ông
Nhà thơ Linh không đi họp đồng ý phái, người đi đi là ông Nguyễn Thành Vinh. Ông Nguyễn Liều
hiện cũng sống tại San Jose, Hoa Kỳ, là người đã tham gia vào những cuộc họp của đồng ý phái và
cũng bắt giam tù vì liên hệ đến cuộc đầu tiên chính 11 tháng 11, 1960. Thế hai là có tên trong
tờ truyền đơn cũng không hẳn là bằng chứng rõ ràng bắt bắt vì có gì chứng minh người khác là người
khác đầu tiên ông cũng tôi vào? Về là không phải tất cả những người có tên trong tờ truyền đơn đầu
bắt bắt hết. Cũng theo là ông Nguyễn Liều thì ngoài ông cũng tôi ra, người có tên trong tờ truyền
đơn là của Nguyễn Xuân Chấn cũng không bắt bắt gì.

Số việc không bắt bắt cha tôi, ngoài lý do không có bằng chứng, tôi cho còn là mặt số tính toán cân
nhắc lại với của chính quyền họ Ngô chọn của họ do cảm tình riêng của ông Diễm đầu tiên ông
cũng tôi nhớ những người nghĩ. Thế nhất không bắt bắt ông cũng đầu tiên vô can tất cả là chứng tỏ cho
dân chúng biết Nhà thơ Linh không bắt bắt mãi và phải đi chọn đầu Diễm. Thế hai họ nghĩ rằng
chết hết tay chân của ông cũng tôi thì ông cũng tôi còn làm gì đầu tiên của?

Những không bắt bắt không có nghĩa là đầu tiên cho ông cũng tôi đầu tiên hoàn toàn tự do. Trong cuốn
“Nhà thơ Linh Cha Tôi” trang 36 tôi ghi lại là của cha tôi nói với tôi buổi sáng ngày 7 tháng 7, 1963:
“Cứu chúng số kết quả (ra tòa) ngày mai ra sao vì ở nhà hay ở tù thì cũng mặt tự do nhau.”
Người trẻ những người trong gia đình tôi rất ít người biết rằng trong hai năm sau cùng của đầu tiên
ông cha tôi bắt giam những người gia đình nào. Công an mặt về canh chừng đầu tiên chúng tôi
những người đầu tiên tiếp nhận người mới khi từ trên lầu căn gác chung của chi An Đông (những chúng tôi trú
ngủ) nhìn xuống. Trang 40 cuốn hồi ký tôi tự mặt đầu tiên khi cha tôi và tôi rời khỏi nhà: “Trên chiếc
tàu xi-rô của chi An-Đông hướng về phía Sài Gòn, tôi thấy cha tôi cũng của của của tôi ngoài về phía
sau. Ông bảo tôi: ‘Con xem có xe nào theo không? Lúc này cứ tự nhiên có mặt người là đầu tiên bên
kia đầu tiên nhìn vào nhà mình’. Tôi ra hiểu cho tài xế qua sang đầu tiên Trữn Bình Trữn, chiếc xe
hỏi duy nhất của phía sau về tên tên tên ông đầu tiên Thành Thái. Tôi đáp: ‘Không! Không có xe nào

Sự thật về cái chết của Nhà Linh (K 1)

Tác Giả: Nguy&#n T&#ng Thi&t
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

theo mình cả!”

Hãy hình dung c&#nh v&# này tác đ&#ng ra sao đ&#i v&#i ông c&# tôi và nh&#t là đ&#i v&#i cái ch&#t c&#a ông. V&# Ph&#t Giáo x&#y ra hai tháng tr&#c khi ông c&# tôi m&#t. Th&#i gian này t&#i căn nhà An Đông h&# canh ch&#ng r&#t k&# ông c&# tôi. Trong khi h&#u h&#t các chính tr&# gia đ&#i l&#p b&# b&#t h&#t sau v&# binh bi&#n 11 tháng 11, 1960, ông c&# tôi là m&#t trong s&# ít ng&#i đ&#c t&#i ngo&#i, do đó vi&#c tăng c&#ng canh gi&# ông c&# là m&#t đ&#u t&#t nhiên. Ông c&# r&#t ít ra kh&#i nhà. Nh&#ng tin t&#c ông bi&#t đ&#c bên ngoài là do báo chí (cha tôi sai tôi đi mua báo T&# Do hàng ngày và ông ch&# đ&#c t&# báo này thôi), ngoài ra có hai ng&#i b&#n thân c&#a ông th&#ng xuyên lui t&#i. Đó là Bác Sĩ Nguy&#n H&#u Phi&#m và ông Lê Văn Ki&#m. Ông Ki&#m (mà chúng tôi g&#i là chú Ki&#m vì chú nh&# tu&#i h&#n ông c&# tôi) th&#ng đ&#n h&#u nh&# hàng ngày t&#ng trình đi&#n ti&#n c&#a v&# Ph&#t Giáo. Ngày 11 tháng 6, 1963 khi chú Ki&#m đ&#n báo tin Hòa Th&#ng Thích Qu&#ng Đ&#c t&# thiêu &#ngã t&# Lê Văn Duy&#t & Phan Đình Phùng thì cha tôi s&#ng s&#.

&#nh h&#ng c&#a cái tin này th&#t kh&#ng khi&#p.

Tin này là m&#t ph&#n (tôi cho là quan tr&#ng nh&#t) làm nên cái ch&#t c&#a Nhà Linh.

N&#u &#nh h&#ng đó không m&#nh thì t&#i sao ông l&#i dành đ&#n 9 ch&# trong lá th&# tuy&#t m&#nh v&#n v&#n 71 ch&# c&#a ông đ&# vi&#t lên câu “c&#ng nh&# Hòa Th&#ng Thích Qu&#ng Đ&#c t&# thiêu”?

R&#i cu&#i cùng, mãi ba năm sau x&#y ra cu&#c binh bi&#n 11 tháng 11, 1960, vào tháng 6 năm 1963 cha tôi b&# m&#i lên Ti&#u Đ&#i Hi&#n Binh s&# 635 đ&#ng Nguy&#n Tr&#i đ&# l&#y kh&#u cung và &# đó ng&#i ta cho ông bi&#t tr&#c là ngày 8 tháng 7 năm 1963 cha tôi ph&#i trình đi&#n t&#i Phòng x&# án Đ&#c bi&#t Tòa án Quân s&#, tòa Th&#ng Th&#m, s&# 131 đ&#ng Công Lý, Sài Gòn. Trát đòi chính th&#c s&# đ&#c g&#i sau. (Cha tôi nh&#n đ&#c trát đòi vào ngày 6 tháng 7, 1963 lúc 18:00 gi&#). Tin cha tôi s&# ph&#i ra tòa đ&# x&# án này là đ&#ng c&# t&#i h&#u làm nên cái ch&#t c&#a Nhà Linh.

(Còn ti&#p)